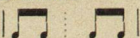

1931, ученикъ на Лиежката консерватория и на Виотанъ въ Брюкселъ, 1881—83 е въ концертни пътувания въ Европа, следъ което живѣе известно време въ Парижъ, 1886 е преподавателъ по цигулка въ консерваторията въ Брюкселъ, дето застана начело на единъ струненъ квартетъ. 1893 основава оркестрови концерти, носящи неговото име: Société des concerts „Ysaye“. 1914—16 живѣе въ Лондонъ, 1916 въ Америка, 1917 е диригентъ въ Цинцинати, 1922 поема ржководството на оркестровитъ концерти на свое име въ Брюкселъ, които 1924 замѣства съ камерни концерти, като оркестровитъ на негово име продължаватъ да съществуватъ. И. е единъ голѣмъ представителъ на белгийското цигулково изкуство, неговата игра завлича съ своята стихийна виртуозностъ и глѣбина на чувството. Компониралъ 6 концерта, 6 сонати-соло, вариации върху една тема отъ Паганини и др. творби за цигулка.

Извлѣчение за пиано, нѣм. Klavier-Auszug — се нарича пренасянето най-сжщественото отъ партитурата на една опера, симфония или камерно музикална творба, на пиано. Едно истинско И. з. п. трѣбва, следователно, да дава картината на партитурата въ единъ умаленъ, съкратенъ видъ. Първитъ И. з. п. се явяватъ въ края на XVIII вѣкъ за играни съ голѣмъ успѣхъ опери, оперети, мелодрами и то въ единъ примитивенъ видъ. Презъ XIX в. се явяватъ И. з. п. на опери съ текстъ, както и такива на симфонии и камерни творби.

Изоритмично отношение — се нарича, когато единъ ритмиченъ кжъ се разпада на две времеголѣмини, които сж въ отношение

1 : 1. Напр.

или

Изохронизъмъ — се нарича еднаквостъ въ траянето. Изохрониченъ е единъ ритъмъ, когато всичкитъ му стжпки сж еднакви и се възпроизвеждатъ на еднакви интервали. Движенията (люлѣянията) на махалото сж изохронични.

Изпълнение, фр. interprétation — се нарича тълкуването, или начина

на предаването на една музикална творба, съ цель да се изтъкнатъ предъ слушателитъ мислитъ и идеитъ, изложени отъ компониста въ тази творба, следователно, изпълнителътъ е посрѣдникъ между музикалния творецъ и публиката.

Израелъ, Карлъ — Israel, Karl — музикаленъ писателъ и критикъ, род. 9 юн. 1841 въ Хайлигенроде, умр. 2 апр. 1881 въ Франкфуртъ а/М., ученикъ на Лайпцигската консерватория, писалъ: „Музикални съкровища въ Франкфуртъ“, „Музикални книги и ноти въ Каселската областна библиотека“, „Франкфуртска концертна хроника отъ 1713 до 1780“ и др.

Икосъ, гр. ἵκος — въ източно-православната църква — пѣсень, имаща сжщото съдържание като кондака (гл. т.), само че много по разпространено. И-тъ намиратъ приложение при акатистѣ.

Иктусъ, лат. ictus — въ метриката означава силния ударъ — подчертаване съ кракъ нѣкои части на мѣрката. Въ теорията и нотацията на григориянското пѣние означава акцента на гласа при раздѣленитъ (несвързани) ноти и отбелязване на нѣкои ритмични части, съответстващи на тезиситъ (гл. тази дума).

Илийнски, Александъръ Александровичъ — руски компонистъ, род. 24 ян. 1859 въ Царское село, ученикъ на Кулакъ и Баргиелъ, преподавателъ по теория и композиция въ консерваторията на Московското филхармонично общество, писалъ: 1 симфония, 3 сюити, 1 симфонично скерцо и симфонична поема „Психея“, увертюра „Царъ Фьодоръ“, „Хърватски танци“ — за оркестъръ, единъ струненъ квартетъ, клавирни нѣща, операта „Бахчисарайски фонтанъ“ и др.

Илика, Луиджи — Illica, Luigi — виденъ италиански либретистъ, род. 1859, умр. 1919, писалъ текстове за оперитъ на Джордано („Андре Шение“), Маскани („Алфано“), а заедно съ Джакоза на Пучини („Бохеми“, „Тоска“, „Мадамъ Бѣтерфлай“).

Илински, Йоханъ Станислаусъ графъ — Ilinski, Johann Stanislaus, Graf — компонистъ, род. 1795 въ